

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: J. Š., narozený dne X
bytem P. 111, X H.

proti

žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2017, č. j. KUOK 43885/2017

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4. 5. 2017, č. j. KUOK 43885/2017 a usnesení Městského úřadu Hranice ze dne 15. 11. 2016, č. j. OSUZPD/6480/16-9, se **zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Hranice, Odbor stavební úřad, životního prostředí a dopravy, oddělení stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 18. 5. 2016 sdělení č. j. OSUZPD/6480/16-3, jímž podle § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) schválil navržený záměr žadatelů J. K. a F. M. na rozdělení pozemku parc. č. X v k. ú. P., z něž byl takto vyčleněn pozemek parc. č. st. X, na němž se nachází historická stavba mlýna. Následně usnesením ze dne 15. 11. 2016, č. j. OSUZPD/6480/16-9, stavební úřad územní řízení o dělení a scelování pozemků zastavil dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“).
2. Odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2017, č. j. KUOK 43885/2017, zamítl jako nepřípustné dle § 92 odst. 1 s. ř. s odůvodněním, že bylo podáno osobou neoprávněnou, neboť žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení.
3. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Uvedl, že je vlastníkem pozemků parc. č. X a parc. č. X v k. ú. P., které sousedí s rozděleným pozemkem parc. č. X. Na žádost o informace o pozemku parc. č. X, podanou v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, obdržel od stavebního úřadu e-mailem dne 6. 9. 2016 informaci, že záměru rozdělení pozemku parc. č. X bylo vyhověno a byly mu zaslány příslušné listiny. Dle přílohy č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, část B odst. 5 je přílohou Žádosti o vydání rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků Celková situace v měřítku katastrální mapy včetně parcelních čísel, se zakreslením požadovaného dělení nebo scelování pozemků s vyznačením přístupu z veřejné komunikace ke všem pozemkům. Celková situace byla žadateli k žádosti přiložena. Stavební úřad ve vydaném sdělení stanovil, že Celkovou situací je prokázáno, že k pozemku parc. č. X a jeho části „A“, jejíž oddělení bylo navrženo (nyní pozemek parc. č. st. X) je přístup z veřejné komunikace, a to z pozemku parc. č. X. To je ovšem závěr chybný. Pozemek parc. č. 1359/1 není silnicí dle § 5, místní komunikací dle § 6 ani účelovou komunikací dle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ale soukromou cestou. Kupní smlouvou ze dne 21. 4. 1933 bylo k tíži pozemku parc. č. X (dříve s pozemkem parc. č. X a X tvořícího pozemek parc. č. X) zřízeno věčné břemeno cesty ve prospěch pozemků parc. č. X, X a X, které jsou ve vlastnictví J. K., který je spoluvlastníkem rozdělovaného pozemku parc. č. X). Bylo by nelogické, aby bylo zřizováno věčné břemeno cesty přes veřejnou komunikaci. Tvrdí-li dále Celková situace, že k nově vzniklému pozemku parc. č. X je přístup přes pozemek p. č. X, pak to rovněž není pravda, neboť zpevněná soukromá cesta byla vlastníky pozemku parc. č. X v terénu vybudována z části protiprávně přes pozemek žalobce parc. č. X. U stavebního úřadu je vedeno řízení o určení existence veřejně přístupné komunikace na pozemcích parc. č. X a X, které nebylo doposud ukončeno. Podmínky pro vydání sdělení stavebního úřadu a na něj navazujícího usnesení o zastavení řízení tudíž nebyly splněny.
4. Dále uvedl, že mu v předmětném správním řízení náleželo postavení účastníka řízení dle § 27 odst. 2 s. ř. a že s ním, jakožto s účastníkem řízení, mělo být jednáno od počátku. K dotčení práv žalobce došlo tím, že žalobce jakožto vlastník pozemku parc. č. X („vlastník sousedního pozemku“ ve smyslu stavebního zákona ve vztahu k původně nerozdělenému pozemku parc. č. X) již nyní není „vlastníkem sousedního pozemku“ ve smyslu stavebního

zákonu ve vztahu k nynějšímu pozemku parc. č. st. X a nemůže tudíž uplatňovat příslušná práva dle stavebního zákona. Dále došlo k dotčení jeho práv tím, že tvrzená veřejně přístupná komunikace, kterou dle chybného právního závěru stavebního úřadu má být pozemek parc. č. X, je ve vlastnictví žalobce, čímž je nepřímo pojednáváno o jeho právech a povinnostech. Žalobce byl jako účastník řízení opomenut, přestože se v průběhu řízení k účastenství přihlásil. Stavební úřad nevydal žádné rozhodnutí, kterým by žalobce, jakožto účastníka řízení dle § 27 odst. 2 s. ř., vyloučil. Stavební úřad i žalovaný se žalobcem komunikovali. Rozhodnutí stavebního úřadu však nebylo žalobci doručeno a žalobce se o něm dozvěděl teprve z přípisu žalovaného ze dne 16. 2. 2017, který mu byl doručen dne 20. 2. 2017. Názor žalovaného o tom, že nebylo třeba, aby stavební úřad vymezil účastníky řízení, je v přímém rozporu se stavebním zákonem a popírá základní zásady činnosti správních orgánů (zejména požadavek na zákonnost – § 2 odst. 1 s. ř.). Podáním žádosti o územní rozhodnutí o dělení pozemku bylo územní řízení zahájeno, postup stavebního úřadu po podání žádosti je § 84 – 90 stavebního zákona srozumitelně předepsán a jediný rozdíl oproti standardnímu územnímu řízení ukončenému vydáním územního rozhodnutí je v případě žádosti o dělení pozemku možnost za určitých podmínek vydat namísto územního rozhodnutí pouhé sdělení. Ostatní zákonem předepsané úkony měl ovšem stavební úřad učinit. Bez nich nemůže dojít k závěru, že v daném případě nebylo třeba stanovit žádné podmínky pro dělení předmětného pozemku. Účinky sdělení, jímž byl vydán souhlas s rozdělením pozemků, trvají i nadále, neboť pozemek parc. č. X je rozdělen na pozemky parc. č. X a parc. č. st. X. Správní orgány nemohou mít možnost obejít zákonného účastníka řízení tím, že vydají bez jeho vědomí nezákonný souhlas s dělením pozemku, tento souhlas si žadatelé nechají neprodleně zapsat do katastru nemovitostí a následně již nebude možnost nezákonnost napravit. Naopak takový souhlas je možné (a nezbytné) zrušit. Pouze ve výslovně zákonem stanovených případech jsou účinky sdělení časově omezeny - např. § 96, § 106 odst. 2 či § 126 odst. 3 stavebního zákona. Závěrem žalobce uvedl, že se při podání žaloby řídil právním názorem krajského soudu, uvedeným v usnesení ze dne 17. 1. 2017, č. j. 65 A 81/2016-28.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v daném případě nebylo třeba pro dělení předmětného pozemku stanovit žádné podmínky, proto stavební úřad v souladu s § 82 odst. 3 stavebního zákona potvrdil tuto skutečnost sdělením ze dne 18. 5. 2016, které oznámil žadatelům a kterým záměr rozdělení pozemku schválil. Při stanovování okruhu účastníků územního řízení je třeba vycházet z § 85 stavebního zákona. Žalovaný zjistil, že žalobce by mohl být považován za účastníka řízení na základě § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Dále však uvedl, že žalobce je sice vlastníkem pozemků sousedících s rozdělováním dotčeným pozemkem, avšak k žádnému přímému dotčení jeho práv nemohlo dojít, neboť v předmětném správním řízení nebylo žádné územní rozhodnutí vydáno, jelikož bylo žádosti vyhověno sdělením ze dne 18. 5. 2016. Nebylo proto třeba, aby správní orgán vymezoval účastníky řízení, nýbrž postačovalo, když řízení zastavil a usnesení o tom doručil žadatelům.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že:

- dne 16. 5. 2016 podali J. K. a F. M. žádost o rozdělení pozemku parc. č. X v k. ú. P., jehož jsou spoluvlastníky. Žadatelé požadovali z pozemku parc. č. X vyčlenit pozemek pod větrným mlýnem dle přiloženého geometrického plánu. Žadatelé k žádosti přiložili Celkovou situaci se zakreslením požadovaného dělení s vyznačením přístupu z veřejné komunikace ke všem pozemkům, a to mj. přes pozemek parc. č. X;
- stavební úřad vydal dne 18. 5. 2016 sdělení č. j. OSUZPD/6480/16-3, jímž s odkazem na § 82 odst. 3 stavebního zákona schválil navržený záměr žadatelů tak, že se z pozemku parc. č. X v k. ú. P. odděluje část označená písm. „A“. Přílohou tohoto sdělení byla mapa se zakresleným dělením (ověřená situace). Stavební úřad uvedl, že žádost posoudil dle § 6 a 12 vyhlášky č. 503/2006 Sb. a podle § 154 s. ř. a shledal, že rozhodování v území není podmíněno územní studií ani regulačním plánem;
- dne 8. 7. 2016 učinil žalobce ke stavebnímu úřadu podání, které nazval jako stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, odvolání proti rozhodnutí č. j. OSUZPD/8674/16-4, podnět k přezkoumání a zrušení sdělení č. j. OSUZPD/11181/13-3, podnět k přezkoumání a zrušení sdělení č. j. OSUZPD/6480/16-3 a podnět k přezkoumání a zrušení souhlasu č. j. OSUZPD/2271/6-3. V bodě 4 podání uvedl, že se jako vlastník pozemku a tedy jako opomenutý účastník územního řízení podává podnět k přezkoumání a zrušení sdělení č. j. OSUZPD/6480/16-3, neboť mu není z poskytnuté informace zřejmé, o jaké dělení pozemků se jedná, ani jak dospěl stavební úřad k závěru, že pro dělení pozemků není třeba stanovit podmínky a upustil tak od vydání územního rozhodnutí. Dále uvedl, že nesouhlasí s tím, aby kdokoli neoprávněný jako přístup k mlýnu využíval pozemky v jeho vlastnictví (parc. č. X, X a X). Pozemek parc. č. X je kvůli plotu před objektem parc. č. X jen 1 m úzký, tudíž bez jeho odstranění není k pozemku parc. č. X přístup. Dále uvedl, že je ze všech stran mlýna vlastníkem sousedních pozemků, přesto stavební úřad tuto zjevnou věc opomíjí a nepřiznává mu práva účastníka řízení;
- dne 3. 8. 2016 stavební úřad žalobci sdělil, že jeho podání obsahově posoudil jako podnět k uplatnění postupu dle § 156 s. ř., k němuž však neshledal důvod, neboť v posuzovaném případě žádosti o rozdělení pozemku shledal podmínky k postupu dle § 82 odst. 3 stavebního zákona, když dle územního plánu je ke stavbě mlýna, jenž je kulturní památkou, zajištěn přístup z veřejné účelové komunikace na pozemku parc. č. X;
- dne 10. 8. 2016 podal žalobce podnět k přezkumu sdělení ze dne 3. 8. 2016, v němž opětovně brojil proti závěru o splnění podmínek § 82 odst. 3 stavebního zákona a proti opomíjení jeho osoby jako účastníka řízení, neboť na pozemku parc. č. X veřejná cesta není a v územním plánu zakreslená cesta přes pozemek parc. č. X není dosud vybudována;
- dne 21. 9. 2016 stavební úřad žalobci sdělil, že důvod k přezkumu neshledal;
- dne 26. 10. 2016 podal žalobce ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, jíž se domáhal určení, že zásah v podobě sdělení stavebního úřadu ze dne 18. 5. 2016 byl nezákonný, a dále přikázání žalovanému obnovit stav před zásahem;
- přípisem ze dne 31. 10. 2016 žalovaný vyzval stavební úřad k přezkoumání sdělení ze dne 18. 5. 2016, které sám vyhodnotil jako nepřezkoumatelné;
- krajský soud unesením ze dne 17. 1. 2017, č. j. 65 A 81/2016-28 žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobce dosud nevyčerpal prostředky ochrany, jež mu nabízí správní řád. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015,

č. j. 8 As 192/2014-68 dospěl k závěru, že vydáním sdělení dle § 82 odst. 3 s. ř. se územní řízení zahájené podáním žádosti nekončí, nýbrž stavební úřad po vydání sdělení musí vydat usnesení o zastavení řízení;

- dne 15. 11. 2016 stavební úřad usnesení o zastavení řízení vydal. Za účastníky řízení označil toliko J. K. a F. M., kteří se podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 1. 2. 2017 vzdali práva odvolání. Žalobci nebylo rozhodnutí doručováno;

- dne 22. 2. 2017 bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobce proti předmětnému usnesení o zastavení řízení, v němž opětovně brojil proti opomenutí jeho osoby jakožto účastníka řízení, namítl podjatost stavebního úřadu, jakož i nesprávnost postupu žalovaného;

- dne 4. 5. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl jako nepřijatelné. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad s žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení, proto bude jeho účastenství posouzeno v odvolacím řízení. Uvedl, že okruh účastníků územního řízení vymezuje § 85 stavebního zákona, přičemž na žalobce by mohl dopadat § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, neboť žalobce je vlastníkem pozemků parc. č. X a X, které sousedí s děleným pozemkem parc. č. X, avšak není splněna druhá podmínka, a to přímé dotčení práv žalobce územním rozhodnutím, neboť v posuzované věci územní rozhodnutí vydáváno nebylo, jelikož podané žádosti bylo vyhověno sdělením ze dne 18. 5. 2016. Za takové situace dle žalovaného nebylo třeba, aby stavební úřad vymezoval účastníky řízení, nýbrž stavební úřad postupoval správně, když řízení zastavil a usnesení o zastavení doručil pouze žadatelům. Dle žalovaného v posuzované věci nebylo žádné územní řízení vedeno, resp. bylo pouze zahájeno podáním žádosti, kterou však stavební úřad dále s žádnými účastníky neprojednával a řízení rovnou ukončil předmětným usnesením o zastavení. Odvolání bylo proto podáno osobou k tomu neoprávněnou.

8. Krajský soud na základě skutečností zjištěných z obsahu správního spisu činí následující závěr o skutkovém stavu: Dne 16. 5. 2016 bylo podáním žádosti zahájeno řízení o dělení pozemku parc. č. X v k. ú. P. Podáním ze dne 8. 7. 2016 se žalobce domáhal postavení účastníka řízení s odůvodněním, že je vlastníkem sousedních pozemků a že jeho vlastnické právo je dotčeno tvrzením stavebního úřadu, že pozemek parc. č. X je pozemní komunikací, jíž je zajištěn přístup k rozdělením vzniklému pozemku. O účastenství žalobce stavební úřad nerozhodl. Dne 15. 11. 2016 stavební úřad řízení zastavil. Žalovaný zamítl odvolání žalobce jako podané osobou neoprávněnou.
9. Podle § 28 odst. 1 s. ř.. *za účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozmí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.*
10. Podle § 82 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků stanoví podmínky pro nové rozdělení nebo scelování pozemků.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení je *rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků možno vydat pouze na žádost podanou všemi vlastníky všech dotčených pozemků, které jsou předmětem rozhodnutí, nebo oprávněnou osobou za účelem uplatňování předkupního práva pro veřejně prospěšné stavby (§ 101).*

Podle odst. 3 téhož ustanovení se *rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků nevyžaduje, pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemků jsou dány regulačním plánem, rozhodnutím stavebního úřadu nebo rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu. Není-li třeba stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, stavební úřad potvrdí tuto skutečnost sdělením, kterým současně schválí navrhovaný záměr. Sdělení nelze vydat, pokud je rozhodování v území podmíněno územní studií nebo regulačním plánem.*

11. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení *osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.*
12. V § 85 stavebního zákona je taxativně vymezen okruh účastníků územního řízení. Územním řízením se dle § 77 rozumí řízení, v němž se vydává některý z typů územních rozhodnutí, mezi nimiž je zahrnuto i rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků. Okruh účastníků je pro všechny druhy územního řízení, resp. územních rozhodnutí, vymezen jednotně. Ustanovení § 85 představuje zvláštní úpravu (lex specialis) vůči obecné úpravě účastenství správního řízení, uvedené v § 27 s. ř. I v případě vymezení účastníků dle stavebního zákona, zejména pak dle citovaného § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, však mohou nastat pochybnosti v otázce, zda určitá osoba do tohoto okruhu spadá či nikoliv, resp. spor o této otázce mezi stavebním úřadem a osobou, jež se za účastníka považuje. Na řešení pochybností o procesním postavení určité osoby se použije § 28 s. ř. Poměr speciality je tak dán vůči § 27 s. ř., vymezujícímu okruh účastníků správního řízení, ale nikoliv vůči § 28 s. ř., řešícímu spornost toho, zda někdo účastníkem je (obdobně se k této otázce vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2008, č. j. 2 As 8/2008 – 39, publ. pod č. 1657/2008 Sb. NSS).
13. V posuzované věci mezi stavebním úřadem a žalobcem spor o účastenství žalobce v řízení o rozdělení pozemku, zahájeném dne 16. 5. 2016 sice panoval, avšak stavební úřad dle § 28 odst. 1 s. ř. nepostupoval. O účastenství žalobce v řízení nerozhodl ani samostatným usnesením dle § 28 odst. 1 s. ř. a o požadavku žalobce být účastníkem řízení se nezmínil ani v usnesení, jímž řízení končil, které poté žalobci nedoručil. Stavební úřad se s žalobcovými požadavky vypořádával toliko v přípisech, jimiž žalobci sděloval, že neshledává důvod k postupu dle § 156 odst. 2 s. ř., tj. ke zrušení sdělení ze dne 18. 5. 2016.
14. Tento postup však shledává krajský soud rozporným se zákonem. Obsahem podání žalobce byl zcela jednoznačně vyjádřený požadavek být účastníkem předmětného územního řízení. Pokud se stavební úřad s názorem žalobce neztotožňoval, byl povinen o této otázce rozhodnout usnesením dle § 28 odst. 1 s. ř. a umožnit tak žalobci proti jeho závěrům brojit. V žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřený názor žalovaného, že stavební úřad neměl žádný důvod vymezovat okruh účastníků řízení, neboť se ve věci vlastně žádné řízení nevedlo, nýbrž bylo řízení jen zahájeno, a následně nutně zastaveno po vydání sdělení dle § 82 odst. 3 stavebního zákona, je nesprávný. Žalovaný úřad měl proto k odvolání žalobce usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení zrušit dle § 90 odst. 1 písm. b) s. ř. a uložit stavebnímu úřadu povinnost o účastenství žalobce rozhodnout.
15. Přestože posuzování účastenství teprve odvolacím orgánem je vyhrazeno pro případy tzv. opomenutých účastníků, tj. případy, kdy se určitá osoba poprvé domáhá svého účastenství v řízení podáním oprávněného prostředku proti vydanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zabýval se krajský soud tím, zda popsaná procesní vada mohla být překonána tak, že otázku účastenství žalobce v řízení jako předběžnou posoudil žalovaný

právě v rámci hodnocení přípustnosti odvolání. Dospěl však k závěru, že tato vada žalovaným zhojena nebyla, a to s ohledem na to, jakým způsobem žalovaný přistoupil k interpretaci § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Žalovaný totiž neurčitý pojem přímého dotčení na právech, uvedený v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vyložil akcentováním pojmu územní rozhodnutí, neboť uvedl, že žalobce nemohl být na svých právech dotčen proto, že předmětné územní řízení nevyústilo ve vydání územního rozhodnutí. Žalovaný tak učinil otázku okruhu účastníků řízení závislou na tom, zda je v územním řízení vydáno rozhodnutí o dělení pozemků, nebo zda je stavebním úřadem využit zjednodušený postup dle § 82 odst. 3 s. ř., tj. vyjádření souhlasu s navrženým dělením pouze sdělením, které nemá formu rozhodnutí.

16. Tento závěr však není dle názoru krajského soudu správný. Jak již výše soud uvedl, okruh účastníků územního řízení je vymezen shodně pro všechny druhy územních řízení a není nijak závislý na tom, zda stavební úřad vydá rozhodnutí nebo zda využije některý ze zjednodušujících postupů. Využití zjednodušujícího postupu, v daném případě postupu dle § 82 odst. 3 stavebního zákona, nemůže být na újmu osoby, která se cítí být účastníkem řízení, o toto postavení usiluje a uvádí věcné argumenty, proč jí postavení účastníka řízení přísluší a proč stavební úřad neměl vůbec právo postupu dle § 82 odst. 3 stavebního zákona využít. Rozhodnutí stavebního úřadu o účastenství takové osoby nikterak nebrání vydání sdělení dle § 82 odst. 3 stavebního zákona. Argumentace formou rozhodnutí (resp. nerozhodnutí), kterým bylo dělení pozemků materiálně vyřešeno, je tudíž lichá a na postavení určité osoby jakožto účastníka řízení nemůže mít vliv. Stavební zákon upravuje řadu zjednodušujících postupů, jejichž využití má být stavebními úřady preferováno v zájmu rychlosti, hospodárnosti řízení a minimálního obtěžování účastníků, tyto postupy však nejsou založeny na omezení okruhu účastníků a ignorování práv osob, které se za účastníky řízení považují. Pokud např. § 96 stavebního zákona upravuje územní souhlas, jakožto zjednodušenou formu nahrazující územní rozhodnutí, podmiňuje jeho vydání doložením souhlasu osob, jejichž vlastnická práva k sousední nemovitosti mohou být stavbou dotčena [viz § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona], nikoli vyloučením jejich účasti na řízení.
17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, zrušil, a to včetně usnesení stavebního úřadu dle § 78 odst. 3 s. ř. s., které rozhodnutí žalovaného předcházelo, a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. Stavební úřad bude nejprve povinen rozhodnout o účastenství žalobce v předmětném územním řízení, přičemž se musí vypořádat s věcnými argumenty, které žalobce vůči rozdělení pozemku parc. č. X setrvale vznáší a na nichž své účastenství v řízení staví. Stavební úřad je povinen žalobci buď srozumitelně vysvětlit, proč jeho vlastnická práva k sousední nemovitosti nemohu být samotným vznikem samostatné pozemkové parcely uvnitř pozemku parc. č. X dotčena, nebo je povinen jej za účastníka řízení pojmout, a poté se věcně vypořádat s jeho námitkami proti využití postupu dle § 82 odst. 3 stavebního zákona v posuzované věci.
18. Právním názorem soudu vysloveným v rozsudku je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 9 800 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce, neboť žalobce byl k podání žaloby zastoupen advokátem, stanovené

dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby [odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT], a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT.

20. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 8. listopadu 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu